

Uzasadnienie wyroku

Sądu Rejonowego dla Warszawy [REDACTED] w Warszawie

II Wydział Cywilny z dnia 5-08-2026 roku

Sąd ustalił następujące istotne fakty:

[REDACTED]

23-03-2023 roku [REDACTED] zawarł z [REDACTED] Bank Polska S.A. z siedzibą w Warszawie (obecnie Erste Bank Polska S.A.) umowę o kredyt gotówkowy o numerze umowy 2374736_1020. Na mocy tejże umowy bank udzielał kredytobiorcy kredytu w wysokości 34 892,19 zł. Od kredytu bank pobierał prowizję w wysokości 3 485,73 zł. Prowizja była kredytowana. Kwota kredytu 34 892,19 zł została rozdysponowana w ten sposób, że 31 406,46 zł przelewano na rachunki wskazane przez kredytobiorcę [REDACTED], a kwota prowizji 3 485,73 zł na rachunek banku.

Bezsporne, nadto dowód umowa kredytu pkt 1, k. 46.

Kredyt był oprocentowany według zmiennej stopy procentowej ustalonej jako suma wartości stopy referencyjnej NBP i marży banku o stałej wysokości 7,24 punktu procentowego w stosunku rocznym. Na dzień zawarcia umowy oprocentowanie wynosiło 13,99% w stosunku rocznym.

Bezsporne, nadto dowód umowa kredytu pkt 1-3 k. 46-46v.

Całkowita kwota do zapłaty na dzień zawarcia umowy wynosiła 42 887,74 zł, a na całkowitą kwotę do zapłaty składają się: 1) całkowita kwota kredytu 31 406,46 zł, 2) całkowity koszt kredytu 11 481,28 zł, a w tym: a) prowizja z tytułu udzielenia kredytu w kwocie 3 485,73 zł, b) odsetki od

kredytu w kwocie 7 995,55 zł, c) koszty usług dodatkowych – 0 zł. [REDACTED] roczna stopa procentowa oprocentowania na dzień zawarcia umowy wynosi 23,87% i została wyliczona jako całkowity koszt kredytu, wyrażony jako wartość procentowa całkowitej kwoty kredytu w stosunku rocznym. Całkowita kwota do zapłaty, oraz [REDACTED] roczna stopa oprocentowania zostały obliczone z uwzględnieniem całkowitej kwoty kredytu, kwoty prowizji za udzielenie kredytu, kosztów zabezpieczeń, kosztów usług dodatkowych, terminów i kwot wskazanych w harmonogramie, stanowiącym integralną część umowy przy założeniu, że uruchomienie kredytu nastąpi w dniu zawarcia umowy.

Bezsporne, nadto dowód umowa kredytu pkt 1-3, k. 46-46v

Opłaty i prowizje związane z kredytem miały być pobierane zgodnie z obowiązującą w dniu dokonania czynności Taryfą opłat i prowizji pobieranych przez Santander Bank Polska SA za czynności bankowe dla klientów indywidualnych. Przesłanki zmiany zmian Taryfy miały być określone w jej treści. Bank miał informować o zmianie Taryfy nie później niż 2 miesiące przed proponowaną datę wejścia jej w życie.

Bezsporne, nadto dowód umowa kredytu pkt 8, k. 46v, Taryfa opłat i prowizji. K. 117-143, w szczególności karta 119-119v.

Taryfa opłat i prowizji pobieranych przez Santander Bank Polska S.A. za czynności bankowe dla klientów indywidualnych, obowiązująca od 1-07-2022 roku w pkt 6 ppkt 12 przewiduje, że bank zastrzega sobie prawo dokonywania zmian w Taryfie. Bank może:

- 1) podwyższyć wysokość określonej w Taryfie opłaty lub prowizji lub wprowadzić nową opłatę lub prowizję w okresie obowiązywania

umowy, jeżeli podwyższeniu ulegnie przynajmniej jeden z poniższych czynników:

- a. stopa procentowa kredytu lombardowego NBP o co najmniej 3% wartości tego czynnika od ostatniej jego zmiany,
- b. stopa procentowa redyskonta weksli NBP o co najmniej 3% wartości tego czynnika od ostatniej jego zmiany,
- c. stopa procentowa referencyjna NBP o co najmniej 3% wartości tego czynnika do ostatniego zmiany.
- d. wysokość przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku, ogłaszana przez GUS o co najmniej 3% wartości tego czynnika w stosunku do analogicznego miesiąca poprzedniego roku
- e. lub jeżeli stopa inflacji (miesięczny wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych publikowany przez GUS, w ujęciu odnoszącym się do analogicznego miesiąca poprzedniego roku) wynosi co najmniej 0,5 punktu procentowego.

Podwyższenie wyżej wymienionej opłaty lub prowizji nie może przekraczać trzykrotności w stosunku do dotychczasowej wysokości. W przypadku podwyższenia opłaty lub prowizji, których wysokość do tej pory wynosiła:

- 0 zł - opłata lub prowizja wyniku podwyższenia nie może przekroczyć 200 zł,
- 0% - opłata lub prowizja w wyniku podwyższenia nie może wynosić więcej niż. 2%. W przypadku wprowadzenia nowej opłaty lub prowizji jej wysokość nie może przekroczyć 200 zł lub 2%,

lub

2) adekwatnie podwyższać wysokość opłaty lub prowizji określonej w Taryfie lub wprowadzić do Taryfy nową, adekwatną opłatę lub prowizję w okresie obowiązywania umowy, jeżeli podwyższeniu ulegnie przynajmniej jeden z czynników:

- a. wysokość kosztów operacji, usług ponoszonych przez bank związanych z obsługą produktu lub usługi, której dotyczy nowa lub podwyższona opłata lub prowizja, w tym ceny energii, koszty połączeń telekomunikacyjnych, usług pocztowych, rozliczeń międzybankowych, zmian opłat w związku z obsługą, kosztów eksploatacji i utrzymania systemów informatycznych, baz danych lub innych rozwiązań
- b. wysokość kosztów związanych z wdrożeniem nowych przepisów prawa lub zmiany przepisów istniejących lub decyzji, zaleceń lub rekomendacji organów nadzorujących działalność banku, mających wpływ na koszty ponoszone przez bank związane z obsługą produktu lub usługi, której dotyczy nowa lub podwyższona opłata lub prowizja.

Podwyższenie wyżej wskazanej opłaty lub prowizji w wyniku podwyższenia wyżej wskazanego czynnika nie może przekroczyć trzykrotności w stosunku do dotychczasowej wysokości. W przypadku podwyższenia opłaty lub prowizji, których wysokość do tej pory wynosiła:

- 0 zł - opłata lub prowizja w wyniku podwyższenia nie może przekroczyć 200 zł,

- 0% - opłata lub prowizja w wyniku podwyższenia nie może wynosić więcej niż 2%. Zmiany, o których mowa w punkcie 1) i 2) powyżej mogą zostać dokonane nie częściej niż 3 razy w roku kalendarzowym

lub

- 3) obniżyć wysokość opłaty lub prowizji określonej w Taryfie lub ją znieść,
lub
- 4) wprowadzić do Taryfy w okresie obowiązywania umowy, nową opłatę
lub prowizję dotyczącą nowej usługi lub produktu lub nowej
funkcjonalności istniejącej usługi lub produktu,
lub
- 5) dokonywać zmian w taryfie w okresie obowiązywania umowy w
przypadku:
- a. konieczności dostosowania brzmienia Taryfy do wymogów
wynikających z decyzji lub zaleceń organów nadzorczych
organów ochrony konsumentów lub z orzeczeń sądowych,
 - b. wydania orzeczeń sądowych wpływających na treść taryfy,
 - c. wprowadzenia nowych przepisów prawa lub zmiany przepisów
istniejących, wpływających na zasady świadczenia [REDACTED]
bank,
 - d. konieczności prostowania omyłek, zmian stylistycznych,
uproszczeń językowych

Dla pozostałych kredytów przewidziano w taryfie prowizje za udzielenie
kredytu oraz za aneks zmieniający warunki umowne (inne niż wcześniejsza
spłata) płatny 30 zł.

*Bezsporne, nadto dowód Taryfa opłat i prowizji. K. 117-143, w szczególności
karta 119-119v, 125v*

Spłata należności banku miała być zaliczana w następującej kolejności:

- 1) opłaty i prowizje, 2) odsetki, w tym odsetki od należności

przeterminowanych, 3) kapitał. Należności przeterminowane z tych tytułów pobierane miały być jako pierwsze z zachowaniem tej kolejności.

Bezsporne, nadto dowód umowa kredytu pkt 23, k. 47

Procedurę wcześniejszej, przedterminowej spłaty kredytu uregulowano w pkt 13 i kolejnych umowy kredytu. Kredytobiorca [REDACTED] do wcześniejszej spłaty części lub całości zadłużenia w każdym czasie. Z tytułu wcześniejszej spłaty kredytu bank nie pobiera prowizji. Wpłaty z tytułu częściowego przedterminowej spłaty miały być dokonywane na określony rachunek. Wcześniejsza częściowa spłata powodowała zmniejszenie liczby rat kredytu. Klient mógł wnioskować o zmniejszenie wysokości rat, a wniosek taki musiał być złożony najpóźniej w dniu dokonania wcześniejszej spłaty.

Bezsporne, nadto dowód umowa kredytu pkt 13 i kolejne, k. 47

W okresie od 23-03-2023 r. do 10-06-2024 r. kredytobiorca [REDACTED] dokonał spłaty odsetek z kredytu powyższego w łącznej kwocie 4 600,51 zł.

Bezsporne, a nadto dowód zaświadczenie z 10-6-2024 roku k. 50.

12-06-2024 r. [REDACTED] podpisał oświadczenie o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego. W piśmie wskazano, że w umowie kredytu z 23-03-2023 r. doszło do naruszenia:

- art. 30 ust. 1 pkt. 10 u.k.k. oraz art. 30 ust. 1 pkt. 16 u.k.k. w zw. z art. 49 ust. 1 u.k.k. poprzez nieokreślenie w treści umowy kredytowej procedury oraz warunków, na jakich koszty kredytu ulegają zmianie, zwłaszcza w momencie wcześniejszej spłaty;
- art. 30 ust. 1 pkt 7 u.k.k. poprzez błędne wskazanie [REDACTED]ej rocznej stopy oprocentowania oraz całkowitej kwoty do zapłaty przez konsumenta

ustalanej w dniu zawarcia umowy kredytowej. Przy czym wskazano, że błąd ten wynikał z niedopuszczalnego naliczania odsetek od pozaodsetkowych kosztów kredytu;

- art. 30 pkt 10 u.k.k. poprzez niewskazanie warunku determinującego zmianę kosztów kredytu w sytuacji określonej w art. 45 ust 1 ustawy o kredycie konsumenckim;
- art. 30 ust. 1 pkt 8 u.k.k. w zw. z pkt. 16 w zw. z art. 37 ust. 2 pkt. 1 u.k.k. poprzez nieokreślenie w harmonogramie spłaty umowy kredytu jaką częścią każdej z rat jest kwota przeznaczona na spłatę kapitału i spłatę kredytowanych pozaodsetkowych kosztów kredytu, naruszając tym samym art. 30 ust. 1 pkt. 8 u.k.k. poprzez udzielenie niepełnej i nieprecyzyjnej informacji, co ma znaczenie w kontekście przedterminowej spłaty kredytu i uprawnień konsumenta z tym związanych, wynikających z art. 49 u.k.k.;
- art. 30 ust. 1 pkt 15 u.k.k. – poprzez brak zawarcia w treści umowy kredytu pełnej i szczegółowej informacji o terminie sposobie i skutkach odstąpienia konsumenta od umowy, obowiązku zwrotu przez konsumenta [REDAKTED] [REDAKTED] kredytobiorcę [REDAKTED] [REDAKTED] odsetek zgodnie z rozdziałem 5 ustawy o kredycie konsumenckim.
- art. 30 ust. 1 pkt 15 u.k.k. – poprzez nie określenie w treści umowy kwoty odsetek należnych w stosunku dziennym

Bezsporne, nadto dowód: oświadczenie k. 21.

12-06-2024 r. [REDAKTED] [REDAKTED] ustanowił powódkę – wówczas [REDAKTED] [REDAKTED] [REDAKTED] [REDAKTED] [REDAKTED] [REDAKTED] [REDAKTED] [REDAKTED] pełnomocnikiem upoważnionym do reprezentowania go przed Santander Bank Polska S.A. w Warszawie w zakresie uzyskiwania informacji, jak również dokumentów, kserokopii, wyjaśnień i innych podobnych dotyczących umowy kredytu z 23-03-2023 r. obejmujących w szczególności, ale nie wyłącznie: treść zawartej umowy

kredytowej; treści innych umów towarzyszących umowie kredytowej, przy czym dotyczy to także umów zakończonych; dat i kwot spłat dokonanych na poczet wyżej wymienionych umów; rozliczeń wynikających z umowy kredytowej oraz upoważnili kredytodawcę do dokonywania wszelkich czynności prawnych i faktycznych względem pełnomocnika w zakresie niezbędnym do realizacji wyżej opisanego upoważnienia.

Bezsporne, nadto dowód: zwolnienie z tajemnicy bankowej wraz z pełnomocnictwem k. 22.

12-06-2024 r. [REDACTED] [REDACTED] udzielił pełnomocnictwa [REDACTED] do rozporządzania wierzytelnościami pieniężnymi, zarówno obcymi, jak i przyszłymi, o zwrot wszelkich nienależnie pobranych opłat, kosztów i odsetek oraz innych wierzytelności mogących wynikać z zastosowania przepisu art. 45 u.k.k. przewidującego tzw. sankcje kredytu darmowego wraz ze wszystkimi związanymi z tymi wierzytelnościami prawami, w tym należnościami ubocznymi, przysługującymi mocodawcy z tytułu umowy z 23-03-2023 r.

Bezsporne, nadto dowód: pełnomocnictwo k. 23.

19 czerwca 2024 r. doręczone zostało pozwanemu pismo, wysłane przez pełnomocnika [REDACTED] a [REDACTED] i w którym kredytobiorca [REDACTED] o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego.

Bezsporne, nadto dowód: pismo przewodnie z dowodem doręczenia k. 51-52

20-06-2024 r. zawarta została umowa cesji wierzytelności nr 70305 pomiędzy [REDACTED]em [REDACTED] działającym przez pełnomocnika [REDACTED] (cedent) oraz [REDACTED] (cesjonariusz). Na podstawie umowy cedent zbył odpłatnie na rzecz [REDACTED], a cesjonariusz nabył od [REDACTED], wszelkie wierzytelności pieniężne przysługujące cedentowi od Santander Bank

S.A. (oraz ewentualnych jego następców prawnych) wynikających z umowy o kredyt konsumencki z 23-03-2023 r. obejmujące wierzytelności o zwrot wszelkich nienależnie pobranych opłat, kosztów i odsetek oraz inne wierzytelności mogące wynikać z zastosowania przepisu art. 45 u.k.k. przepisującego tzw. sankcję kredytu darmowego wraz ze wszystkimi związanymi z tą wierzytelnością prawami, w tym należnościami ubocznymi.

Cena sprzedaży wierzytelności została ujęta w załączniku nr 1 do umowy cesji.

■■■■■ oświadczył, że został poinformowany i przyjmuje do wiadomości, że wartość zbywanych wierzytelności, które zostaną wskazane w umowie cesji, stanowić będą równowartość zapłaconych odsetek i innych kosztów z tytułu umowy kredytu uiszczonych do momentu złożenia oświadczenia o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego, tj. 5952,71 zł.

Bezsporne, nadto dowody: umowa cesji wraz załącznikiem nr 2 k. 24-25, załącznik nr 4 – oświadczenie kredytobiorcy, k.19.

■■■■■ uznał otrzymane przez siebie wynagrodzenie z tytułu cesji 524 zł za adekwatne, to niewielki procent roszczenia, ale dzięki temu nie ponosił ryzyka. Uznał taki układ za sprawiedliwy. Nie próbował samodzielnie dochodzić roszczeń od banku. O wadliwości umowy kredytowej dowiedział się dopiero po jej analizie przez powodową spółkę.

Dowód: zeznanie świadka ■■■■■ a ■■■■■ na piśmie k. 221-224

Dokumentem z 25-06-2024 r. ■■■■■ wezwała Santander Bank Polska S.A. do zapłaty kwoty 5952,71 zł, w terminie 3 dni od dnia otrzymania wezwania. Wezwanie przesłano e-mailem na adres kontakt@santander.pl, zostało dostarczone 25-06-2024 r.

dowód: wezwanie do zapłaty, email k. 53-55

[REDACTED]

12-10-2022 roku [REDACTED] zawarł z [REDACTED] Bank Polska S.A. (obecnie Erste Bank Polska S.A) z siedzibą w Warszawie umowę o kredyt gotówkowy o numerze umowy A5467403. Na mocy tejże umowy bank udzielał kredytobiorcy kredytu w wysokości 47 492,67 zł. Od kredytu bank pobierał prowizję w wysokości 1 894,96 zł. Prowizja była kredytowana.

Bezsporne, nadto dowód umowa kredytu § 1-2, k. 34.

Od udzielonego kredytu w kwocie 47 492,67 zł bank pobiera odsetki według stawki stałej. Na dzień zawarcia umowy oprocentowanie wynosiło 12,99% w stosunku rocznym.

Bezsporne, nadto dowód umowa kredytu § 3 k. 34v

Całkowita kwota do zapłaty na dzień zawarcia umowy wynosiła 76 730,16 zł, a na całkowitą kwotę do zapłaty składają się: 1) całkowita kwota kredytu 36 495,04 zł, 2) całkowity koszt kredytu 40 235,12 zł, a w tym: a) prowizja z tytułu udzielenia kredytu w kwocie 1 894,96 zł, b) odsetki od kredytu w kwocie 29 237,49 zł, c) koszty ustanowienia zabezpieczeń 0 zł, d) koszty usług dodatkowych – składka z tytułu ubezpieczenia „spokojny kredyt – życie” w kwocie 6 045,65zł oraz składka z tytułu spokojny kredyt – praca” w kwocie 3 057,02 zł. [REDACTED] roczna stopa procentowa oprocentowania na dzień zawarcia umowy wynosiła 23,64% i została wyliczona jako całkowity koszt kredytu, wyrażony jako wartość procentowa całkowitej kwoty kredytu w stosunku rocznym. Całkowita kwota do zapłaty, oraz [REDACTED] roczna stopa oprocentowania zostały obliczone z uwzględnieniem całkowitej kwoty

kredytu, kwoty prowizji za udzielenie kredytu, kosztów zabezpieczeń, kosztów usług dodatkowych, terminów i kwot wskazanych w harmonogramie, stanowiącym integralną część umowy przy założeniu, że uruchomienie kredytu nastąpi w dniu zawarcia umowy, prowizja i składka ubezpieczeniowa są kredytowane.

Bezsporne, nadto dowód umowa kredytu § 4, k. 34v.

Opłaty i prowizje związane z kredytem miały być pobierane zgodnie z obowiązującą w dniu dokonania czynności Taryfą opłat i prowizji pobieranych przez Santander Bank Polska SA za czynności bankowe dla klientów indywidualnych. Przesłanki zmiany zmian Taryfy miały być określone w jej treści. Bank miał informować o zmianie Taryfy nie później niż 2 miesiące przed proponowaną datę wejścia jej w życie.

Bezsporne, nadto dowód umowa kredytu § 4, k. 34v, Taryfa opłat i prowizji. K. 152-176

Taryfa opłat i prowizji pobieranych przez Santander Bank Polska S.A. za czynności bankowe dla klientów indywidualnych, obowiązująca od 1-07-2022 roku w pkt 6 ppkt 12 przewiduje, że bank zastrzega sobie prawo dokonywania zmian w Taryfie. Bank może:

- 1) podwyższyć wysokość określonej w Taryfie opłaty lub prowizji lub wprowadzić nową opłatę lub prowizję w okresie obowiązywania umowy, jeżeli podwyższeniu ulegnie przynajmniej jeden z poniższych czynników:
 - a. stopa procentowa kredytu lombardowego NBP o co najmniej 3% wartości tego czynnika od ostatniej jego zmiany,
 - b. stopa procentowa redyskonta weksli NBP o co najmniej 3% wartości tego czynnika od ostatniej jego zmiany,

- c. stopa procentowa referencyjna NBP o co najmniej 3% wartości tego czynnika do ostatniego zmiany.
- d. wysokość przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku, ogłaszana przez GUS o co najmniej 3% wartości tego czynnika w stosunku do analogicznego miesiąca poprzedniego roku
- e. lub jeżeli stopa inflacji (miesięczny wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych publikowany przez GUS, w ujęciu odnoszącym się do analogicznego miesiąca poprzedniego roku) wynosi co najmniej 0,5 punktu procentowego.

Podwyższenie wyżej wymienionej opłaty lub prowizji nie może przekraczać trzykrotności w stosunku do dotychczasowej wysokości. W przypadku podwyższenia opłaty lub prowizji, których wysokość do tej pory wynosiła:

- 0 zł - opłata lub prowizja wyniku podwyższenia nie może przekroczyć 200 zł,
- 0% - opłata lub prowizja w wyniku podwyższenia nie może wynosić więcej niż. 2%. W przypadku wprowadzenia nowej opłaty lub prowizji jej wysokość nie może przekroczyć 200 zł lub 2%,

lub

2) adekwatnie podwyższać wysokość opłaty lub prowizji określonej w Taryfie lub wprowadzić do Taryfy nową, adekwatną opłatę lub prowizję w okresie obowiązywania umowy, jeżeli podwyższeniu ulegnie przynajmniej jeden z czynników:

- a. wysokość kosztów operacji, usług ponoszonych przez bank związanych z obsługą produktu lub usługi, której dotyczy nowa lub podwyższona opłata lub prowizja, w tym energia, połączenia

telekomunikacyjne, usługi pocztowe, rozliczenia międzybankowe, zmiany opłat związanych z obsługą produktów, koszty eksploatacji i utrzymania systemów informatycznych, baz danych, innych rozwiązań,

- b. wysokość kosztów związanych z wdrożeniem nowych przepisów prawa lub zmiany przepisów istniejących lub decyzji, zaleceń lub rekomendacji organów nadzorujących działalność banku, mających wpływ na koszty ponoszone przez bank związane z obsługą produktu lub usługi, której dotyczy nowa lub podwyższona opłata lub prowizja.

Podwyższenie wyżej wskazanej opłaty lub prowizji w wyniku podwyższenia wyżej wskazanego czynnika nie może przekroczyć trzykrotności w stosunku do dotychczasowej wysokości. W przypadku podwyższenia opłaty lub prowizji, których wysokość do tej pory wynosiła:

- 0 zł - opłata lub prowizja w wyniku podwyższenia nie może przekroczyć 200 zł,

- 0% - opłata lub prowizja w wyniku podwyższenia nie może wynosić więcej niż 2%. Zmiany, o których mowa w punkcie 1) i 2) powyżej mogą zostać dokonane nie częściej niż co kwartał kalendarzowy,

lub

- 3) obniżyć wysokość opłaty lub prowizji określonej w Taryfie w okresie obowiązywania umowy ze względu na zmianę konkurencyjności na usług finansowych,

lub

- 4) wprowadzić do Taryfy w okresie obowiązywania umowy, nową opłatę lub prowizję dotyczącą nowej usługi lub produkty lub nowej funkcjonalności istniejącej usługi lub produktu,

lub

- 5) dokonywać zmian w taryfie w okresie obowiązywania umowy w przypadku:

- konieczności dostosowania brzmienia Taryfy do wymogów wynikających z decyzji lub zaleceń organów nadzorczych organów ochrony konsumentów lub z orzeczeń sądowych,
- wprowadzenia nowych przepisów prawa lub zmiany przepisów istniejących, wpływających na zasady świadczenia [REDACTED] bank
- konieczności sprostowania omyłek pisarskich i rachunkowych, dokonania zmian stylistycznych i uproszczeń językowych celem zapewnienia, aby postanowienia taryfy były jednoznaczne, w zakresie który nie wpływa na zwiększenie obowiązków klienta względem banku, jak również nie zmniejsza uprawnień klienta oraz nie wpływa na wysokość ponoszonych przez niego opłat lub prowizji oraz kształt i zakres usług

Dla pozostałych kredytów przewidziano w taryfie prowizje za udzielenie kredytu oraz za aneks zmieniający warunki umowne (inne niż wcześniejsza spłata) płatny 30 zł.

Bezsporne, a nadto dowód Taryfa opłat i prowizji. K. 152-176, w szczególności karta 154-154v. 160v

Procedurę wcześniejszej, przedterminowej spłaty kredytu uregulowano w § 11 umowy kredytu. Kredytobiorca [REDACTED] do wcześniejszej spłaty części lub całości zadłużenia w każdym czasie. Z tytułu wcześniejszej spłaty

kredyty bank nie pobiera prowizji. Wpłaty z tytułu częściowego przedterminowej spłaty miały być dokonywane na określony rachunek. Wcześniejsza częściowa spłata powodowała zmniejszenie liczby rat kredytu. Klient mógł wnioskować o zmniejszenie wysokości rat, a wniosek taki musiał być złożony najpóźniej w dniu dokonania wcześniejszej spłaty.

Bezsporne, nadto dowód umowa kredytu § 11, k. 35..

Przy podpisaniu umowy konsument otrzymał harmonogram spłat kredytu.

Bezsporne, nadto dowód harmonogram k. 38-39

W okresie od 12-10-2022 r. do 5-06-2024 r. kredytobiorca [REDACTED] dokonał spłaty odsetek z kredytu w łącznej kwocie 9 304,70 zł.

Bezsporne, a nadto dowód zaświadczenie z 5-06-2024 roku k. 41

11-06-2024 r. [REDACTED] podpisał oświadczenie o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego. W piśmie wskazano, że w umowie kredytu z 12-10-2022 r. doszło do naruszenia:

- art. 30 ust. 1 pkt. 10 u.k.k. oraz art. 30 ust. 1 pkt. 16 u.k.k. w zw. z art. 49 ust. 1 u.k.k. poprzez nieokreślenie w treści umowy kredytowej procedury oraz warunków, na jakich koszty kredytu ulegają zmianie, zwłaszcza w momencie wcześniejszej spłaty;
- art. 30 ust. 1 pkt 7 u.k.k. poprzez błędne wskazanie [REDACTED] jej rocznej stopy oprocentowania oraz całkowitej kwoty do zapłaty przez konsumenta ustalonej w dniu zawarcia umowy kredytowej. Przy czym wskazano, że błąd ten wynikał z niedopuszczalnego naliczania odsetek od pozaodsetkowych kosztów kredytu;

- art. 30 pkt 10 u.k.k. poprzez niewskazanie warunku determinującego zmianę kosztów kredytu w sytuacji określonej w art. 45 ust 1 ustawy o kredycie konsumenckim;
- art. 30 ust. 1 pkt 8 u.k.k. w zw. z pkt. 16 w zw. z art. 37 ust. 2 pkt. 1 u.k.k. poprzez nieokreślenie w harmonogramie spłaty umowy kredytu jaką częścią każdej z rat jest kwota przeznaczona na spłatę kapitału i spłatę kredytowanych pozaodsetkowych kosztów kredytu, naruszając tym samym art. 30 ust. 1 pkt. 8 u.k.k. poprzez udzielenie niepełnej i nieprecyzyjnej informacji, co ma znaczenie w kontekście przedterminowej spłaty kredytu i uprawnień konsumenta z tym związanych, wynikających z art. 49 u.k.k.;
- art. 30 ust. 1 pkt 15 u.k.k – poprzez brak zawarcia w treści umowy kredytu pełnej i szczegółowej informacji o terminie sposobie i skutkach odstąpienia konsumenta od umowy, obowiązku zwrotu przez konsumenta [REDACTED] [REDACTED] kredytobiorcę [REDACTED] [REDACTED] odsetek zgodnie z rozdziałem 5 ustawy o kredycie konsumenckim.
- art. 30 ust. 1 pkt 15 u.k.k – poprzez nie określenie w treści umowy kwoty odsetek należnych w stosunku dziennym

Bezsporne, nadto dowód: oświadczenie k. 29.

11-06-2024 r. [REDACTED] [REDACTED] ustanowił powódkę – wówczas [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] pełnomocnikiem upoważnionym do reprezentowania go przed Santander Bank Polska S.A. w Warszawie w zakresie uzyskiwania informacji, jak również dokumentów, kserokopii, wyjaśnień i innych podobnych dotyczących umowy kredytu z 12-10-2022 r. obejmujących w szczególności, ale nie wyłącznie: treść zawartej umowy kredytowej; treści innych umów towarzyszących umowie kredytowej, przy czym dotyczy to także umów zakończonych; dat i kwot spłat dokonanych na poczet wyżej wymienionych umów; rozliczeń wynikających z umowy

kredytowej oraz upoważnili kredytodawcę do dokonywania wszelkich czynności prawnych i faktycznych względem pełnomocnika w zakresie niezbędnym do realizacji wyżej opisanego upoważnienia.

Bezsporne, nadto dowód: zwolnienie z tajemnicy bankowej wraz z pełnomocnictwem k. 30.

11-06-2024 r. [REDAKTED] [REDAKTED] udzielił pełnomocnictwa [REDAKTED] do rozporządzania wierzytelnościami pieniężnymi, zarówno obcymi, jak i przyszłymi, o zwrot wszelkich nienależnie pobranych opłat, kosztów i odsetek oraz innych wierzytelności mogących wynikać z zastosowania przepisu art. 45 u.k.k. przewidującego tzw. sankcje kredytu darmowego wraz ze wszystkimi związanymi z tymi wierzytelnościami prawami, w tym należnościami ubocznymi, przysługującymi mocodawcy z tytułu umowy z 12-10-2022 r.

Bezsporne, nadto dowód: pełnomocnictwo k. 31.

19 czerwca 2024 r. doręczone zostało do pozwanego pismo, wysłane przez pełnomocnika [REDAKTED] [REDAKTED] w którym kredytobiorca [REDAKTED] o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego.

Bezsporne, nadto dowód: pismo przewodnie z dowodem doręczenia k. 42-43

20-06-2024 r. zawarta została umowa cesji wierzytelności nr 70071 pomiędzy [REDAKTED]em [REDAKTED] działającym przez pełnomocnika [REDAKTED] (cedent) oraz [REDAKTED] (cesjonariusz). Na podstawie umowy cedent zbył odpłatnie na rzecz [REDAKTED], a cesjonariusz nabył od [REDAKTED], wszelkie wierzytelności pieniężne przysługujące cedentowi od Santander Bank S.A. (oraz ewentualnych jego następców prawnych) wynikających z umowy o kredyt konsumencki z 12-10-2022 r. obejmujące wierzytelności o zwrot wszelkich nienależnie pobranych opłat, kosztów i odsetek oraz inne

wierzytelności mogące wynikać z zastosowania przepisu art. 45 u.k.k. przepisującego tzw. sankcję kredytu darmowego wraz ze wszystkimi związanymi z tą wierzytelnością prawami, w tym należnościami ubocznymi.

Cena sprzedaży wierzytelności została ujęta w załączniku nr 1 do umowy cesji.

■■■■■ oświadczył, że został poinformowany i przyjmuje do wiadomości, że wartość zbywanych wierzytelności, które zostaną wskazane w umowie cesji, stanowić będą równowartość zapłaconych odsetek i innych kosztów z tytułu umowy kredytu uiszczonych do momentu złożenia oświadczenia o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego, tj. 9682,14 zł.

Bezsporne, nadto dowody: umowa cesji wraz załącznikiem nr 2 k. 32-33, załącznik nr 4 – oświadczenie kredytobiorcy, k.27.

■■■■■ sam nawiązał kontakt z powodową spółką. Przesłał dokumenty do analizy, dowiedział się, że umowa kredytowa może zawierać błędy. Dostał propozycję odkupu wierzytelności, zdecydował się na taką formę współpracy, wydawała mu się ona korzystna, zależało mu na szybkim załatwieniu sprawy. Otrzymał 852 zł. Uznawał warunki współpracy za sprawiedliwe.

Dowód: zeznania świadka ■■■■■a Wójtów na piśmie k. 226-229

Dokumentem z 26-06-2024 r. ■■■■■ wezwała Santander Bank Polska S.A.. do zapłaty kwoty 9682,14 zł, w terminie 3 dni od dnia otrzymania wezwania. Wezwanie przesłano e-mailem na adres kontakt@santander.pl, zostało dostarczone 26-06-2024 r.

dowód: *wezwanie do zapłaty, email k. 44-45*

Okoliczności bezsporne przyjął sąd w oparciu o twierdzenia jednej ze stron wprost przyznane przez stronę przeciwną albo też takie, co do których strona przeciwna nie wypowiedziała się, a w toku wyników całego postępowania należało uznać, że strona im nie zaprzecza, należało uznać je za przyznane (art. 229 i 230 k.p.c.)

Sąd oparł się, ustalając stan faktyczny o dokumenty przywołane powyżej. Były one sporządzone w odpowiedniej formie, przez podmioty uprawnione do wystawienia takich dokumentów. Nie były dokumenty kwestionowane przez żadną stronę tego postępowania, także i sąd nie dostrzegł przesłanek, by poddać je w wątpliwość.

W pełni dał wiarę sąd zeznaniom złożonym przez świadków na piśmie.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne w całości

Naruszenia u.k.k.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie ponieważ słuszne były (odnośnie obu umów kredytu) zarzuty naruszenia art. 30 ust. 1 pkt 7, 8, 10 u.k.k. - ustawy o kredycie konsumenckim z dn. 12 maja 2011 r. (Dz.U. Nr 126, poz. 715, ze zm., dalej także jako: „u.k.k.”, bądź „ustawa”) i skutkujące zastosowaniem sankcji kredytu darmowego z art. 45 u.k.k.

Zgodnie z treścią powołanego przepisu 45 ust. 1 w przypadku naruszenia przez kredytodawcę art. 29 ust. 1, art. 30 ust. 1 pkt 1-8, 10, 11, 14-17, art. 31 – 33, art. 33a i art. 36a-36c konsument, po złożeniu kredytodawcy pisemnego

oświadczenia, zwraca kredyt bez odsetek i innych kosztów kredytu należnych kredytodawcy w terminie i w sposób ustalony w umowie.

Przepis ten odwołuje się w swojej treści do art. 30 ustawy, wymieniającego podstawowe elementy treści umowy kredytu. Zgodnie z jego treścią umową kredytu powinna określać:

1. imię, nazwisko i adres konsumenta [REDACTED], nazwisko (nazwę) i adres (siedzibę) oraz adres do doręczeń elektronicznych wpisany do bazy adresów elektronicznych kredytodawcy i pośrednika kredytowego;
2. rodzaj kredytu;
3. czas obowiązywania umowy;
4. całkowitą kwotę kredytu;
5. terminy i sposób wypłaty kredytu;
6. stopę oprocentowania kredytu, warunki stosowania tej stopy, a także okresy, warunki i procedury zmiany stopy oprocentowania wraz z podaniem indeksu lub stopy referencyjnej, o ile ma zastosowanie do pierwotnej stopy oprocentowania kredytu; jeżeli umowa o kredyt konsumencki przewiduje różne stopy oprocentowania, informacje te podaje się dla wszystkich stosowanych stóp procentowych w danym okresie obowiązywania umowy;
7. [REDACTED] ą roczną stopę oprocentowania oraz całkowitą kwotę do zapłaty przez konsumenta ustaloną w dniu zawarcia umowy o kredyt konsumencki wraz z podaniem wszystkich założeń przyjętych do jej obliczenia;
8. zasady i terminy spłaty kredytu, w szczególności kolejność zaliczania rat kredytu konsumenckiego na poczet należności kredytodawcy, w tym informację o prawie, o którym mowa w art. 37 ust. 1; jeżeli w ramach kredytu stosuje się różne stopy oprocentowania dla różnych należności

kredytodawcy, należy także podać kolejność zaliczania rat kredytu konsumenckiego na poczet różnych należnych sald, dla których stosuje się różne stopy oprocentowania;

9. zestawienie zawierające terminy i zasady płatności odsetek oraz wszelkich innych kosztów kredytu, w przypadku gdy kredytodawca lub pośrednik kredytowy udziela karencji w spłacie kredytu;
- 10.informację o innych kosztach, które konsument jest zobowiązany ponieść w związku z umową o kredyt konsumencki, w szczególności o opłatach, w tym opłatach za prowadzenie jednego lub kilku rachunków, na których są zapisywane zarówno transakcje płatności, jak i wypłaty, łącznie z opłatami za korzystanie ze środków płatniczych zarówno dla transakcji płatności, jak i dla wypłat, prowizjach, marżach oraz kosztach usług dodatkowych, w szczególności ubezpieczeń, jeżeli są znane kredytodawcy, oraz warunki, na jakich koszty te mogą ulec zmianie;
 - 10a. numer rachunku płatniczego do spłaty kredytu, jeżeli umowa przewiduje samodzielną spłatę rat kredytu przez konsumenta;
11. roczną stopę oprocentowania zadłużenia przeterminowanego, warunki jej zmiany oraz ewentualne inne opłaty z tytułu zaległości w spłacie kredytu;
12. skutki braku płatności;
13. informację o konieczności poniesienia opłat notarialnych, o ile wystąpią;
14. sposób zabezpieczenia i ubezpieczenia spłaty kredytu, jeżeli umowa je przewiduje;
15. termin, sposób i skutki odstąpienia konsumenta od umowy, obowiązek zwrotu przez konsumenta [REDACTED] kredytodawcę kredytu oraz odsetek zgodnie z rozdziałem 5, a także kwotę odsetek należnych w stosunku dziennym;

- 16.prawo konsumenta do spłaty kredytu przed terminem oraz procedurę spłaty kredytu przed terminem;
- 17.informację o prawie kredytodawcy do otrzymania prowizji za spłatę kredytu przed terminem i o sposobie jej ustalania, o ile takie prawo zastrzeżono w umowie;
- 18.informację o prawie, o którym mowa w art. 59 ust. 1;
- 19.warunki rozwiązania umowy;
- 20.informację o możliwości korzystania z pozasądowego rozstrzygania sporów oraz zasadach dostępu do tej procedury, jeżeli takie prawo przysługuje konsumentowi;
- 21.wskazanie organu nadzoru właściwego w sprawach ochrony konsumentów.

Legitymacja procesowa czynna

W pierwszej kolejności należy omówić kwestię legitymacji czynnej powoda.

Legitymacja procesowa stanowi przesłankę materialnoprawną do występowania w procesie jako strona, bowiem tylko ze stosunku określonego przez prawo materialne płynie uprawnienie konkretnego podmiotu do występowania z konkretnym roszczeniem przeciwko innemu konkretnemu podmiotowi. Uprawnienie to zawsze oceniane jest z punktu widzenia prawa materialnego (Por. H. Pietrzkowski, *Metodyka pracy sędziego w sprawach cywilnych*, wyd. LexisNexis, k. 171, dostęp elektroniczny SIP LEX).

Stosownie do przepisu art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości

zobowiązania. Zgodnie z art. 509 § 2 k.c. wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Przepis art. 513 § 1 k.c. stanowi zaś, że dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie. Ważność umowy cesji zależy między innymi od skonkretyzowania przez strony wierzytelności [REDAKTURA] przedmiotem, przy czym przedmiotem przelewu może być wierzytelność przyszła.

Odnosząc się do powyższego wskazać na wstępie należy, że powódka wykazała swoją legitymację czynną, albowiem złożyła do akt postępowania 2 umowy cesji, a także odpisy 2 pełnomocnictw udzielonych [REDAKTURA], która podpisała umowy cesji w imieniu konsumentów ([REDAKTURA] a [REDAKTURA], [REDAKTURA] a [REDAKTURA]). Konsumenti oświadczyli (załącznik nr 4), iż w sposób świadomy podjęli decyzję o zawarciu umowy cesji z powódką. Zaproponowane reguły współpracy oceniali jako sprawiedliwe

Konsumenti posiadali wiedzę o tym w jakiej wysokości roszczenie im przysługuje w związku ze złożeniem oświadczenia o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego, a nadto nie byli przymuszanymi do przelania swoich roszczeń. Ponadto wartość przenoszanej wierzytelności została wskazana w załączniku do każdej umowy cesji.

Dowody zgromadzone w sprawie nie wskazują, aby kredytobiorcy [REDAKTURA] w błąd. W związku z tym brak jest podstaw, aby umowę cesji uznać za nieważną na podstawie art. 58 k.c., chociażby z uwagi na nie ekwiwalentność świadczeń, czy naruszenie zasad współżycia społecznego.

Nie można mówić o nie ekwiwalentności świadczeń stron umowy przelewu, skoro każdy konsument doskonale wiedział, jakiej wartości

roszczenie przelewa na powoda. Konsumenci uznali zatem, że otrzymywane przez niego świadczenie z tytułu umowy cesji jest adekwatne.

Sąd nie podziela argumentów, jakoby nie było możliwości dokonania przelewu roszczenia z art. 45 u.k.k. na rzecz [REDAKTOWANO]. Możliwość cesji roszczeń konsumenckich na przedsiębiorców została wielokrotnie potwierdzona w orzecznictwie TSUE, polskich sądów powszechnych i Sądu Najwyższego (zob. np. Uchwała Sądu Najwyższego z 6-04-2018 r. sygn. akt III CZP 114/17). Nie inaczej jest w ocenie sądu orzekającego w tej sprawie odnośnie roszczenia wywodzonego z art. 45 u.k.k. Zaznaczyć należy, że w tej sprawie przeniesiono roszczenie na przedsiębiorcę – powoda – cesjonariusza [REDAKTOWANO] po złożeniu przez konsumenta – kredytodawcę – cedenta oświadczenia o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego.

W żadnej mierze nie można przyjąć, iżby wystąpienie z powództwem w tej sprawie było nadużyciem prawa podmiotowego. Z punktu widzenia konsumenta (kredytobiorcy) – podmiotu słabszego w zderzeniu z przedsiębiorcą (kredytodawcą, pozwanym) ma on 2 wyjścia. Konsument może albo dochodzić roszczenia samodzielnie wobec pozwanego, albo też może zdecydować się na przeniesienie (cesję, przelew) swoich praw na podmiot trzeci i uzyskanie z tego tytułu gratyfikacji finansowej, jeżeli nie chce lub nie może dochodzić samodzielnie roszczenia. W ocenie sądu orzekającego w tej sprawie, gdyby pozbawić konsumenta-[REDAKTOWANO] przelewania (cedowania) swojego roszczenia wynikającego z art. 45 ust. 1 u.k.k. na przedsiębiorcę, to w wielu wypadkach konsument rezygnowałby z dochodzenia swoich uprawnień przyznanych przez u.k.k. (a mających źródło w dyrektywie 2008/48/WE - Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylająca dyrektywę Rady 87/102/EWG Dz.U. L 133 z 22.5.2008, p. 66–92,

dalej w skrócie Dyrektywa 2008/48/WE). Wyłączenie możliwości dokonywania przez konsumenta [REDAKTOWANO] uprawnień stałoby w opozycji do sensu i celów dyrektywy 2008/48/WE (szerokiego zakresu ochrony konsumenta na rynku finansowym). W szczególności wyłączenie możliwości cesji stałoby w opozycji do art. 23 dyrektywy 2008/48/WE i pozbawiałoby dyrektywę 2008/48/WE skuteczności. Pozbawienie konsumenta [REDAKTOWANO] jego roszczenia czyniłoby możliwość uzyskania przez konsumenta [REDAKTOWANO] nadmiernie uciążliwym.

Natomiast powód, na którego konsumenci przelali swoje roszczenie w żadnym wypadku nie narusza czy społeczno-gospodarczego przeznaczenia przepisu art. 45 § 1 u.k.k., czy też zasad współżycia społecznego. Dochodzenie przez powoda roszczenia od pozwanego jest w ocenie sądu dopuszczalne. Stanowi ono, w ocenie sądu, realizację art. 23 dyrektywy 2008/48/WE, materializację sankcji skutecznej, proporcjonalnej i odstraszającej, naruszenia przepisów krajowych implementującej dyrektywę. Stanowi realizację zasady skuteczności (effet utile) dyrektywy 2008/48/WE.

Termin z art. 45 ust. 1 u.k.k.

W ocenie sądu żadne z analizowanych oświadczeń o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego nie zostało złożone z przekroczeniem rocznego terminu, o którym mowa w art. 45 ust. 1 u.k.k.

Istotnie art. 45 ust. 5 u.k.k. stanowi, że uprawnienie, o którym mowa w ust. 1, wygasa po upływie roku od dnia wykonania umowy.

Sąd w tym składzie podziela pogląd wyrażony przez Sąd Okręgowy w Warszawie - V Wydział Cywilny Odwoławczy w uzasadnieniu wyroku z dnia 24 września 2024 r. (sygn. akt V Ca 1231/24 Legalis nr 3141513). Trafnie

wskazano tam, że zwrot „wykonanie umowy” użyty w art. 45 ust. 5 ustawy o kredycie konsumenckim, od którego zaczyna biec roczny termin na wygaśnięcie uprawnienia konsumenta do złożenia oświadczenia o sankcji kredytu darmowego, oznacza przede wszystkim stan, w którym wszelkie zobowiązania obu stron umowy o kredyt konsumencki zostały w pełni wykonane, to jest każda ze stron umowy spełniła swoje świadczenie główne charakterystyczne dla danego stosunku zobowiązaniowego. Bank jako kredytodawca wykonuje przyjęte na siebie zobowiązanie umowne z chwilą wypłacenia [REDAKTURA] [REDAKTURA] pieniężnych, zaś po stronie [REDAKTURA] [REDAKTURA] zrealizowana, gdy spłaci całość zobowiązania wynikającego z umowy w terminie nią określonym. Jako że dzień wykonania świadczenia [REDAKTURA] z natury rzeczy jest dniem późniejszym aniżeli dzień realizacji umowy przez Bank, należałoby przyjąć, że umowa kredytu konsumenckiego jest wykonana najpóźniej z chwilą kiedy kredytobiorca w całości spłaci zobowiązanie wynikające z zaciągniętej umowy.

Zatem nie można mówić o upływie rocznego terminu z art. 45 ust. 5 u.k.k. skoro umowa kredytowa nadal jest przez konsumenta wykonywana.

Sąd w tym składzie jest świadomy istnienia przeciwnych zapatrywań w orzecznictwie i doktrynie, które uznają że termin wskazany w art. 45 ust. 5 u.k.k. biegnie do wykonania zobowiązania przez bank – od wypłaty kredytu (jego ostatniej transzy).

Jednakże tych zapatrywań podzielić nie można, gdyż ich podzielenie doprowadziłoby do pozbawienia skuteczności sankcji z art. 45 ust. 1 u.k.k., godziłoby w zasadę skuteczności (*effet utile*) prawa przyznanego konsumentom na podstawie dyrektywy 2008/48. W ocenie sądu w tym składzie czyniłoby to korzystanie z prawa przez konsumenta [REDAKTURA] [REDAKTURA]. Powodowałoby to, że przewidziana w polskim prawie sankcja nie spełniałaby

wymogów z art. 23 dyrektywy 2008/48 - skuteczności, proporcjonalności i odstraszania.

TSUE, co do zasady, akcentował w swoim orzecznictwie, że terminy przedawnienia roszczenia konsumenta [REDAKTED] być nadmiernie krótkie. Wskazywał TSUE, że samo istnienie przedawnienia nie jest jako takie sprzeczne z zasadą skuteczności, o ile jego stosowanie nie czyni w praktyce niemożliwym lub nadmiernie utrudnionym wykonywania praw przyznanych im w szczególności przez dyrektywę 93/13 i dyrektywę 2008/48. Uznawał TSUE za akceptowalny termin przedawnienia wynoszący 3 lata. Akcentował TSUE kwestie rozpoczęcia biegu terminu przedawnienia, aby nie zachodziło niebezpieczeństwo, że zainteresowany konsument nie powoła się w wyznaczonym w tym celu terminie na uprawnienia, jakie przyznaje mu prawo Unii (tak np. pkt 50-65 wyroku z dnia 22 kwietnia 2021 r. C-485/19 LH przeciwko Profi Credit Slovakia s. r. o. ECLI:EU:C:2021:313).

Kierując się tymi wskazówkami nie sposób uznać, że termin roczny biegnący od wypłaty kredytu byłby uznany przez TSUE za odpowiedni, stąd wykładnie postulującą takie liczenie terminu z art. 45 ust. 1 u.k.k. należy odrzucić.

Zgodnie z art. 45 ust. 1 u.k.k., w przypadku naruszenia przez kredytodawcę art. 29 ust. 1, art. 30 ust. 1 pkt 1-8, 10, 11, 14-17, art. 31-33, art. 33a i art. 36a-36c konsument, po złożeniu kredytodawcy pisemnego oświadczenia, zwraca kredyt bez odsetek i innych kosztów kredytu należnych kredytodawcy w terminie i w sposób ustalony w umowie.

Art. 30 ust. 1 pkt 10 u.k.k.

Art. 30 ust. 1 u.k.k. implementuje artykuł 10 ust. 2 lit. k) Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylająca dyrektywę Rady 87/102/EWG (Dz.U.UE L 133 z 22.5.2008, p. 66–92, dalej w skrócie dyrektywa 2008/48), natomiast art. 45 ust. 1 u.k.k. implementuje art. 23 dyrektywy 2008/48.

Istotne wskazówki co do wykładni tych przepisów dał Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (dalej w skrócie TSUE) w wyroku z dnia 13 lutego 2025 r. C 472/23 Lexitor sp. z o.o. (ECLI:EU:C:2025:89 i przywołanych tam wcześniejszych orzeczeniach).

Sąd w tym składzie w pełni podziela zapatrywania TSUE tam wyrażone. Sąd uznaje, iż nie może odstąpić od wykładni zaproponowanej przez TSUE, gdyż doprowadziłoby to do niejednolitego stosowania prawa unii europejskiej w poszczególnych państwach członkowskich. Sąd uznaje, iż zobligowany jest do wyłożenia art. 30 ust. 1 pkt 10 u.k.k. i art. 45 ust. u.k.k. zgodnie ze wskazaniami TSUE.

TSUE wskazał, że spoczywający na kredytodawcy obowiązek wskazania w umowie o kredyt warunków, na jakich może nastąpić zmiana opłat związanych z wykonaniem tej umowy, **ma również dla konsumenta [REDAKTOWANE], ponieważ dla dokonania oceny zakresu jego zobowiązania powinien on móc przewidzieć ewentualne zmiany tych opłat na podstawie jasnych i zrozumiałych kryteriów, a tym samym wynikające z tego dla niego konsekwencje ekonomiczne, nawet jeśli początkowa kwota tych opłat jest stosunkowo niska w stosunku do kwoty danego kredytu** (pkt 55 wyroku C 472/23).

TSUE przypominał, że informacje podane w umowie o kredyt muszą być pozbawione wszelkich nieścisłości, które obiektywnie mogą wprowadzić przeciętnego konsumenta, właściwie poinformowanego oraz dostatecznie uważnego i rozsądnego, w błąd co do zakresu jego praw i obowiązków. W szczególności dla spełnienia wymogu wyrażenia warunków w sposób prosty i zrozumiały istotne znaczenie ma kwestia, czy umowa o kredyt przedstawia w sposób przejrzysty warunki spłaty kredytu lub też sposób ich określenia, tak aby taki konsument mógł przewidzieć na podstawie precyzyjnych i zrozumiałych kryteriów wynikające z nich konsekwencje ekonomiczne. Zatem umowa powinna w sposób przejrzysty, wskazywać powody i sposób zmiany opłat związanych ze świadczoną usługą, tak aby konsument mógł przewidzieć, w oparciu o jasne i zrozumiałe kryteria, ewentualne zmiany tych opłat. Warunki umowne mają być pozbawione wszelkiej obiektywnej nieścisłości mogącej wprowadzić w błąd przeciętnego konsumenta, właściwie poinformowanego oraz dostatecznie uważnego i rozsądnego co do istnienia zdarzeń mogących spowodować zmianę opłat oraz co do związku między zmianą opłat a tym zdarzeniem (pkt 41-44 wyroku C 472/23).

W ocenie sądu podobnie jak w sprawie analizowanej przez TSUE (wyrok C 472/23 pkt 45 w zw. z 14), także i w tej sprawie warunki zmiany opłat wyrażone w Tabeli (pkt 6 ppkt 12 k. 119-119v i 154-154v) zostały określone na podstawie wskaźników, które dla konsumenta są trudne do zweryfikowania zarówno przed zawarciem umowy, jak i w trakcie jej wykonywania. Są to zmienne wskaźniki ekonomiczne, wskaźniki opisane losowo, w tym kontrolowane przez sam bank, odzwierciedlające zmianę sytuacji prawnej.

Bank uzależnił możliwość zmiany opłat i prowizji od:

- 1) wskaźników ekonomicznych – zmian stóp procentowych NBP, poziomu przeciętnego wynagrodzenia, stopy inflacji,

- 2) wskaźników kontrolowanych przez bank - wysokość kosztów operacji, usług ponoszonych przez bank związanych z obsługą produktu, wysokość kosztów związanych z wdrożeniem nowych przepisów prawa lub zmiany przepisów istniejących lub decyzji, zaleceń lub rekomendacji organów nadzorujących działalność banku, mających wpływ na koszty,
- 3) odzwierciedlających zmianę sytuacji prawnej - konieczności dostosowania brzmienia Taryfy do wymogów wynikających z decyzji lub zaleceń organów nadzorczych organów ochrony konsumentów lub z orzeczeń sądowych, wprowadzenia nowych przepisów prawa lub zmiany przepisów istniejących, wpływających na zasady świadczenia XXXXXXXXXX bank.

Wskaźniki te będące przesłanką zmiany (podwyższenia) kosztów obsługi kredytu są dla konsumenta trudne do zweryfikowania, a ponadto nie określono dostatecznie jasno i przejrzysto jak zmiana któregoś z tych wskaźników wpłynie na poziom kosztów które konsument musi ponieść. Nie wskazano, że zmiana danego wskaźnika o daną wartość, czy dany procent jego wartości początkowej spowoduje zmianę danej opłaty o daną wartość, czy dany procent wartości opłaty poprzednio obowiązującej.

W ocenie sądu nawet właściwie poinformowany, dostatecznie uważny i rozsądny przeciętny konsument nie byłby w stanie w oparciu o taką informację oszacować wysokości swojego zobowiązania, nie byłby w stanie ocenić ewolucji zakresu swojego zobowiązania w trakcie wykonywania umowy kredytowej, która może nastąpić w następstwie zmian kosztów. Przeciętny konsument nie byłby w stanie ani łatwo zidentyfikować, czy przesłanki zmiany opłat w ogóle się ziściły, ani tym bardziej zweryfikować czy

podwyższenie opłat ma miejsce w odpowiedniej wysokości do zajścia przesłanek zmiany opłaty (porównaj pkt 46 i 47 wyroku C 472/23).

Jak wskazał TSUE (pkt 45 wyroku C 472/23) nie ma znaczenia tutaj, że możliwość wzrostu opłat była ograniczona co do wysokości (maksymalnie do 3-krotności dotychczasowej opłaty, do poziomu 200 zł, czy 2% w wypadku wprowadzania opłaty/prowizji nowej) .

Nie może zmienić oceny sądu również niska początkowa wysokość opłat w stosunku do kwoty kredytu (pkt 55 wyroku C 472/23).

W ocenie sądu, przy takich postanowieniach umowy i Taryfy regulujących możliwości zmiany opłat przeciętny konsument (dostatecznie dobrze poinformowany, rozważny, rozsądny i ostrożny) nie jest w stanie oszacować, jakie koszty umowy kredytowej ostatecznie przyjdzie mu ponieść. W tej sytuacji sąd stwierdza naruszenie obowiązku informacyjnego z art. 30 ust. 1 pkt 10 u.k.k., a w konsekwencji skuteczność oświadczenia o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego (art. 45 ust. 1 u.k.k.).

W realiach faktycznych tej sprawy, pozwany bank mógł w odniesieniu do obu kredytobiorców wielokrotnie podwyższać przewidzianą w tabeli opłatę za aneks do umowy zmieniający jej postanowienia), z początkowej kwoty 30 zł do jej wielokrotności, podwyżkę taką mógł stosować wielokrotnie, co zapewne skutecznie zniechęcałoby konsumenta do zawierania takich aneksów, zmian postanowień umownych. Ponadto kredytobiorca mógł w toku obowiązywania umowy wprowadzać nowe opłaty i prowizje.

Proporcjonalność sankcji

Zastosowana sankcja kredytu darmowego pozbawiająca kredytodawcę oczekiwanych prowizji i odsetek choć surowa, to nie może być uznana za nieproporcjonalną.

Jak wskazał TSUE naruszenie przez kredytodawcę obowiązku mającego istotne znaczenie w kontekście dyrektywy 2008/48 może podlegać zgodnie z uregulowaniem krajowym sankcji pozbawienia tego kredytodawcy prawa do odsetek i kosztów (wyrok z dnia 9 listopada 2016 r., Home Credit Slovakia, C-42/15, EU:C:2016:842, pkt 69). Taka sankcja, mimo że wywołuje poważne konsekwencje wobec kredytodawcy, może zostać uznana za nieproporcjonalną jedynie w przypadku braku wskazania lub błędnego wskazania elementów, które spośród wymienionych w art. 10 ust. 2 dyrektywy 2008/48 ze względu na swój charakter nie mogą wpłynąć na zdolność konsumenta do dokonania oceny zakresu jego zobowiązania (zob. podobnie wyrok z dnia 9 listopada 2016 r., Home Credit Slovakia, C-42/15, EU:C:2016:842, pkt 72).

Tymczasem, w przywoływanym już wyroku C 472/23, TSUE jasno wskazał (pkt 55), że obowiązek wskazania w umowie o kredyt warunków, na jakich może nastąpić zmiana opłat związanych z wykonaniem tej umowy, ma również dla konsumenta [REDAKTOWANE], ponieważ dla dokonania oceny zakresu jego zobowiązania powinien on móc przewidzieć ewentualne zmiany tych opłat na podstawie jasnych i zrozumiałych kryteriów, a tym samym wynikające z tego dla niego konsekwencje ekonomiczne, nawet jeśli początkowa kwota tych opłat jest stosunkowo niska w stosunku do kwoty danego kredytu.

TSUE wskazał, że polska sankcja jednolita kredytu darmowego nie sprzeciwia się wymogowi proporcjonalności za naruszenie różnych obowiązków informacyjnych przewidzianych w art. 10 ust. 2 dyrektywy 2008/48, mimo że indywidualna waga naruszenia każdego z tych obowiązków

oraz konsekwencje, jakie z tego wynikają dla konsumenta, mogą różnić się w zależności od przypadku. Taka sankcja nie narusza art. 23 i motywu 47 dyrektywy 2008/48 (wyrok TSUE C 472/23 pkt 57-58).

Dlatego też zastosowanie sankcji kredytu darmowego jest w tej sprawie proporcjonalne.

Art. 30 ust. 1 pkt 7 u.k.k.

W ocenie sądu zasadnym jest również (odnośnie obu umów kredytowych) zarzut naruszenia art. 30 ust. 1 pkt 7 u.k.k. Jak wskazał TSUE w wyroku z 23-04-2026 r. C-744/24 - Bank Polska Kasa [REDACTED] (ECLI:EU:C:2026:337), artykuł 3 lit. g) i j) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającej dyrektywę Rady 87/102/EWG, zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/2167 z dnia 24 listopada 2021 r., w związku z art. 10 ust. 2 tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że: stoi on na przeszkodzie włączeniu do umów o kredyt konsumencki warunków przewidujących stosowanie stopy oprocentowania nie tylko do całkowitej kwoty kredytu, lecz również do kwot przeznaczonych na pokrycie kosztów związanych z tym kredytem i wchodzących w związku z tym w skład całkowitego kosztu kredytu ponoszonego przez konsumenta.

W realiach faktycznych analizowanej sprawy [REDACTED] takiej sprzecznej z prawem UE praktyki stosowania stopy oprocentowania również do prowizji (kosztów kredytu). Należy zastanowić się, jakie są tego skutki.

W ocenie sądu zastosowanie znaleźć musi art. 58 § 3 k.c. Wprawdzie art. 58 § 1 k.c. mówi o czynności prawnej sprzecznej „z ustawą”. Tym niemniej, sąd nie ma wątpliwości, że również sprzeczność z prawem Unii – Dyrektywy 2008/48/WE, która została do porządku prawnego Polski interpretowana w u.k.k. należy interpretować jako sprzeczność „z ustawą” w rozumieniu art. 58 § 1 k.c.

Sąd nie ma tutaj jakiegokolwiek wątpliwości, ponieważ art. 5 pkt 6) u.k.k. odpowiada literalnie art. 3 lit. g) Dyrektywy 2008/48, zaś art. 5 pkt 10) u.k.k. odpowiada art. 3 lit. j) Dyrektywy 2008/48.

Skoro, tylko niewielka część umowy kredytu jest sprzeczna „z ustawą”, to brak jest przesłanek do stwierdzenia nieważności całej umowy kredytu. Zastosowanie znajduje art. 58 § 3 k.c. stanowiący, że umowa pozostaje w mocy w pozostałej części – nie objętej nieważnością. Sąd uważa, że także bez stosowania stopy oprocentowania również do kredytowanych kosztów (przeznaczonych na pokrycie kosztów związanych z kredytem) umowa kredytu zostałaby zawarta.

Sprzecznie z prawem dokonano oprocentowania nie tylko części kwoty kredytu rzeczywiście kredytobiorcy udostępnionej, ale również kredytowanych kosztów kredytu, więc całkowity koszt kredytu obliczony przez kredytodawcę jest zawyżony w stosunku do kosztu kredytu, gdyby zgodnie z prawem nie stosować oprocentowania do prowizji. Całkowity koszt kredytu obliczony przez kredytodawcę zawiera bowiem w swoim składzie także odsetki naliczane od kredytowanych kosztów (tutaj prowizji), co nie powinno mieć miejsca. Dlatego też całkowity koszt kredytu zaprezentowany przez kredytodawcę w umowie jest zawyżony. W konsekwencji zawyżona jest także całkowita kwota do zapłaty przez konsumenta [REDAKTED] Roczna Stopa Oprocentowania.

O tym, że nie tylko zaniżenie parametru RRSO [REDACTED], ale również zawyżenie tego parametru stanowi błędne wskazanie tego parametru wypowiedział się dosadnie TSUE w wyroku z 13-02-2025 r. C-472/23 Lexitor (ECLI:EU:C:2025:89 pkt 25-32 i cytowane tam wcześniejsze orzeczenia, w szczególności pkt 31-32 tego wyroku).

TSUE wskazał w tamtym wyroku, że okoliczność, iż w umowie o kredyt wskazano [REDACTED] roczną stopę oprocentowania, która okazuje się zawyżona ze względu na to, że niektóre warunki tej umowy zostały następnie uznane za nieuczciwe w rozumieniu art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, a tym samym za niewiążące dla konsumenta, nie stanowi sama w sobie naruszenia obowiązku informacyjnego ustanowionego w tym przepisie dyrektywy 2008/48.

Niemniej jednak, jak wskazał sam TSUE (C-472/23, pkt 33), TSUE odpowiadał na pytanie związane z założeniem sądu odsyłającego, iż postanowienia umowne były abuzywne. Jak się okazało po wyroku C-744/24 założenie sądu odsyłającego w sprawie C-472/23 było błędne.

Postanowienia umowne zezwalające na pobieranie przez kredytodawcę odsetek od kredytowanych kosztów kredytu nie są bowiem abuzywne, ale są nieważne z mocy samego prawa. Jak trafnie wskazał Sąd Najwyższy (Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2011 r., sygn.. akt III CZP 119/10, OSNC 2011/9/95), postanowienie wzorca umowy, sprzeczne z bezwzględnie obowiązującym przepisem ustawy, nie może być uznane za niedozwolone postanowienie umowne (art. 385¹ § 1 k.c.).

Zdaniem sądu, w tym składzie, należy zatem przyjąć, że kredytodawca w obu umowach kredytu zawyżył całkowity koszt kredytu, całkowitą kwotę do

zapłaty przez konsumenta, RRSO, stosując sprzecznie z prawem stopę oprocentowania również do kwot przeznaczonych na pokrycie kosztów związanych z kredytem, wchodzących w skład całkowitego kosztu kredytu ponoszonego przez konsumenta.

Wobec tego kredytodawca naruszył obowiązek informacyjny z art. 30 ust. 1 pkt 7 u.k.k. Naruszenie dotyczy prezentowania najistotniejszych dla konsumentów parametrów kredytu, stąd musi skutkować zastosowaniem w obu umowach sankcji kredytu darmowego, której nie można w tym wypadku uznać za nieproporcjonalną.

Art. 30 ust. 1 pkt 8 u.k.k.

Jak już wskazano powyżej, w ocenie sądu w tym składzie, kredytodawca sprzecznie z prawem dokonał zastosowania stopy oprocentowania również do kredytowanych kosztów kredytu, a nie jedynie do kwoty kredytu faktycznie udostępnianej każdemu kredytobiorcy.

Skutkowało to zawyżeniem w obu umowach całkowitej kwoty do zapłaty przez konsumenta. Skutkowało to zawyżeniem sumy rat odsetkowych do spłaty. W konsekwencji stwierdzić należy, że ilość rat zaprezentowanych w obu harmonogramach spłaty kredytu jest zbyt duża lub kwoty poszczególnych rat są zawyżone. W ocenie sądu oznacza to, że nieprawidłowo określono zasady i terminy spłaty każdego kredytu.

Ponadto, słusznie powód wskazuje, że nie przedstawiono w harmonogramach części raty przeznaczonej na spłatę kredytowanej prowizji oraz odsetek od niej pobieranych (sprzecznie z prawem).

W tej sytuacji sąd doszedł do przekonania, że naruszył kredytodawca również obowiązek informacyjny z art. 30 ust. 1 pkt 8 u.k.k., a naruszenie miało wpływ na zdolność każdego konsumenta do dokonania oceny zakresu jego zobowiązania. Stąd zastosowanie sankcji kredytu darmowego jest zasadne.

Skutki zastosowania sankcji kredytu darmowego

Wobec skutecznego skorzystania przez konsumenta z sankcji kredytu darmowego (art. 45 ust. 1 u.k.k.) stwierdzić należało, że podstawa świadczenia [REDAKTOWANO] prowizji i odsetek na rzecz [REDAKTOWANO]. Zatem pobrane przez pozwanego czy też wpłacone przez powoda na rzecz pozwanego środki na poczet prowizji i odsetek stanowią świadczenie nienależne, a jako takie podlegają zwrotowi na podstawie art. 410 § 2 k.c. w zw. z art. 405 k.c.

Stosownie do art. 405 k.c., kto bez podstawy prawnej uzyskał korzyść majątkową kosztem innej osoby, obowiązany jest do wydania korzyści w naturze, a gdyby to nie było możliwe, do zwrotu jej wartości. Art. 410 § 1 i 2 k.c. przewiduje, że przepisy artykułów poprzedzających stosuje się w szczególności do świadczenia [REDAKTOWANO]. Świadczenie jest nienależne, jeżeli ten, kto je spełnił, nie był w ogóle zobowiązany lub nie był zobowiązany względem osoby, której świadczył, albo jeżeli podstawa świadczenia [REDAKTOWANO] zamierzony cel świadczenia [REDAKTOWANO] osiągnięty, albo jeżeli czynność prawna zobowiązująca do świadczenia [REDAKTOWANO] i nie stała się ważna po spełnieniu świadczenia.

Zatem, skoro na skutek skutecznego złożenia oświadczenia o sankcji kredytu darmowego, każdy konsument nie jest już zobowiązany do poniesienia na rzecz [REDAKTOWANO] odsetkowych oraz innych (w tym

provizji), to kwoty wpłacone z tego tytułu pozwany ma powodowi zwrócić na podstawie art. 410 § 2 k.c. w zw. z art. 405 k.c. w zw. z art. 45 ust. 1 u.k.k.

Zasadność roszczenia powoda co do wysokości została wykazana dokumentami – zaświadczeniami pochodzącym od pozwanego co do wysokości zapłaconych odsetek 9 304,70 zł (Wójtów k. 41) i 4 600,51 zł (Wójtów k. 50), zaś co do prowizji 1 894,96 zł (Wójtów k. 34) i 3 485,73 zł (Wójtów k. 46) umowami kredytu zawartymi między konsumentami a pozwanym bankiem.

Na tej podstawie Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę dochodzoną pozwem 15 634,85 zł

Odsetki od tej kwoty należało zasądzić zgodnie z żądaniem pozwu, od dnia 2-07-2024 r., na podstawie art. 455 k.c. w zw. z art. 481 § 1 k.c. Złożono skutecznie oświadczenia o sankcji kredytu darmowego i wezwania do zapłaty, które dotarły do banku w dniach 26-06-2024 r. (Wójtów k. 44-46) i 26-06-2024 r. (Wójtów k. 53-55) gdzie określono termin 3 dni na jego realizację. W dniu 2-07-2024 r. pozwany znajdował się już w stanie opóźnienia ze spełnieniem tego świadczenia.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804 z późn. zm.) w zw. z art. 99 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Na zasądzone na rzecz powódki koszty procesu od pozwanej, jako strony przegrywającej proces złożyła się kwota 1000 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, kwota 3 600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, ustalona stosownie do wartości przedmiotu sporu w sprawie, oraz kwota 17 zł jako równowartość opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, łącznie 4617 zł.

Sąd przyznał wynagrodzenie wg stawki minimalnej, gdyż sprawa nie była złożona, co do faktów, co do prawa, zakończyła się wydaniem wyroku na posiedzeniu niejawnym, nakład pracy pełnomocnika nie był ponadprzeciętnie duży.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 98 § 1¹ k.p.c.

Mając na uwadze powyższe, sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

Już tylko ubocznie godzi się odnieść do zarzutów naruszenia u.k.k. podnoszonych przez stronę powodową, których sąd nie podzielił.

Niezasadne były zarzuty naruszenia art. 30 ust. 1 pkt 15 u.k.k.. Kredytodawcę (pozwanego) ustawa zobowiązywała do pouczenia o sposobie i trybie odstąpienia od umowy. Pozwany takie pouczenie zawarł prawidłowo w § 11 umowy. Nadto nawet, gdyby przyjmować, że w tym zakresie pozwany postanowienia u.k.k. naruszył, to nie są to naruszenia tego rodzaju, które mogłyby skutkować zastosowaniem sankcji z art. 45 u.k.k.

Zawierając umowę konsument nie zakłada, że od niej będzie odstępował. Dlatego, nawet gdyby uznać, że pozwany naruszył w tym zakresie u.k.k., to brak danej informacji z uwagi na jej charakter nie mogło wpłynąć na zdolność konsumenta do dokonania oceny zakresu jego zobowiązania z umowy (zob. podobnie wyrok z dnia 9 listopada 2016 r., Home Credit Slovakia, C-42/15, EU:C:2016:842, pkt 72). W takim wypadku nie można byłoby zastosować art. 45 u.k.k. z uwagi na nieproporcjonalność sankcji

Sędzia [REDACTED], Warszawa 2-09-2026 r.

Zarządzenie/Proszę:

1. Odnutować uzasadnienie,
2. Odpis wyroku z odpisem uzasadnienia doręczyć przez PI pełnomocnikowi powoda,
3. Akta przedłożyć z korespondencją, a w jej braku 21 dni po ZPO do uprawomocnienia wyroku

Sędzia [REDACTED], Warszawa 2-09-2026 r.